

**Περικλέτος, Φασουλής,
σ' ένα πάγκο τῆς Βουλῆς.**

Φ. Ἐλα λοιπὸν καὶ τέντωσε ταῦτά σου, κακομοίρη.
 Π. Πῶ! πῶ! τί συνεδριάσεις!... τὰ θεωρεῖα πλήρη.
 Φ. Ὁ Δεληγιάννης ὁμιλεῖ καὶ πρόσεχε καλά.
 Π. Τί λέγεις;
 Φ. Πῶς ἐλλείμματα εὐρίσκονται πολλὰ.
 Ἄλλὰ ζητεῖ ἐκ τῆς Βουλῆς καὶ παρ' ἡμῶν τῶν ἄλλων
 ν' ἀφίσωμεν εὐλεύθερον τὸ στόμα του τὸ λάλον
 νὰ μᾶς εἰπῇ τὰ πράγματα τοῦ κράτους πῶς τὰ βλέπει...
 Π. Τὸ Σύνταγμα εἰς ἕκαστον τὸ λέγειν ἐπιτρέπει
 καὶ εἶναι ὅλως περιττὸν νὰ ἐρωτᾷ κανένα...
 Φ. Ἄν τοῦτο τὸ δικαίωμα ζητῇ καὶ ἀπὸ μένα
 τοῦ ἐπιτρέπω, Περικλῆ, νὰ λέγῃ ὅ,τι θέλει.
 Π. Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, Φασουλῆ... πεντάρα δὲν μὲ μέλει.
 Φ. Ἄν ἐλευθέρως δὲν λαλῇ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος,
 ἀν μὲ τοὺς λόγους πόλεμος δὲν γίνεται μεγάλος,
 πῶς τότε θὰ νοήσωμεν κι' ἐμεῖς οἱ ἐκλογεῖς,
 οἱ βόσκοντες στὸ ἔδαφος τῆς τρισευδῆς γῆς,
 ἀν πρέπει νὰ ἐλπίζωμεν καθόλου εἰς τὸ μέλλον,
 ἀν βαίνομεν κατὰ κρημνῶν, ὑφάλων καὶ σκοπέλων,
 ἀν δὲν θ' ἀκούωμεν λυγμοὺς τοῦ κόμου τοῦ πεινῶντος,
 ἀν πάντες θὰ πλουτίσωμεν τοῦ χρόνου προϊόντος,
 ἀν θὰ ὑπάρχουν ἀληθῶς στρατεύματα καὶ στόλοι,
 ἀν θὰ μᾶς πάρουν αὐριον ἢ τώρα οἱ διαβόλοι,
 ἀν θὰ καθίσωμεν ἐδῶ στὴν χώραν τῶν γαιδάρων
 ἢ στὴν Κωνσταντινούπολιν θὰ πᾶμε ἄρον ἄρον;
 Πρέπει καθεὶς νὰ ὁμιλῇ ὅσο ἔμπορῃ καὶ θέλει,
 ἀλλῶς δὲν φωτίζεται ἡ τῶν Ρωμαίων ἀγέλη
 καὶ βλέπομεν τὸ φάντασμα πτωχείας ἐπαράτου,
 κι' ἀντὶ νὰ κάθωμαι κι' ἐγὼ ἐκεῖ στὸν Ζαχαράτου
 καὶ μόνος μου νὰ κοπανῶ καθουριστὸν ἀέρα
 νομίζω προτιμότερον νὰ ἔρχωμαι ἐδῶ πέρα
 καὶ ὡς πατριώτης ἀληθῆς καὶ δημοσιογράφος
 νὰ βλέπω ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ ποῦ φέρεται τὸ σκάφος,
 καὶ ὅταν μὲν μοῦ φαίνεται πῶς ταξιδεύει οὐριον,
 'στὸν Κυβερνήτην τὸν σοφὸν νὰ ψάλλω ὕμνον θούριον,
 ὅπότεν δὲ μοῦ φαίνεται πῶς ἴσια δὲν τραβᾷ
 νὰ δίδω πέντε φάσκελα εἰς ὄλων τὰ στραβά.
 Τοιοῦτος πρέπει πάντοτε νὰ εἶναι ὁ καθεὶς,
 σὺ δὲ ὀφείλεις ὡς τυφλὸς νὰ μὲ ἀκολουθῆς,
 καὶ μετ' ἐμοῦ τὰ φρόνιμα καὶ τὰ ὀρθὰ νὰ κρίνης,
 ἢ τρώγων μύσχοις σιτενοῦς ἢ κλαίων ἐκ τῆς πείνης.
 Κι' εἰς οἶκους καὶ εἰς ἀγυῖας κι' ἐδῶ ἐν τῇ Βουλῇ
 νὰ δίδῃς τὸ δικαίωμα πρὸς πάντα νὰ λαλῇ,

καθὸσον εἰς τὸν χεῖμαρρον τῆς τόσης φλυαρίας
 θὰ εὐρωμεν τὴν ἀγκυραν μελλούσης σωτηρίας,
 καὶ οὕτω πῶς θὰ φθάσωμεν εἰς τέρμα καὶ σκοπὸν...
 δὲν φαίνεται φιλόπατρις ποτὲ ὁ σιωπῶν,
 οὐδὲ ἀξίζει ἔσταιν ἑλάχιστον νὰ πάρτῃ,
 ἀν δὲ κανεὶς ἐξ ὄλων μας μικρὸν δὲν ἐφλυαρεῖ,
 ἢ ἐπροσπάθει τῆς σιγῆς νὰ εἰπῇ κάτι κρείττον,
 τίς πατριώτης ἀληθῆς καὶ φλογερός θὰ ἦτον;
 Ὁ σιωπῶν μοῦ φαίνεται προδότης, Περικλέτο,
 πᾶς δ' Ἕλλην ἐναντίον του τὸν λίθον του βαλέτω.
 Π. Λοιπὸν ἄς ἐπιτρέψωμεν κι' ἐμεῖς στὸν Δεληγιάννη
 τὸ νέον Ἰσοζύγιον νὰ πῇ πῶς τοῦ ἐφάνη.
 Φ. Ὅριστε... ὠμίλησατε, κῆρ Θεωρῆ, ἀνέτως...
 σὰς δίδομεν τὴν ἀδειαν κι' ἐγὼ κι' ὁ Περικλέτος.
 Ὅριστε... ὠμίλησατε καὶ μὴ διακοπήτε,
 καὶ ὅσο περισσότερα παραπόνα εἰπῆτε
 τόσο καλλίτερα γιὰ σὰς, γιὰ ὄλους καὶ γιὰ μένα...
 τὸ ἄρθρον τοῦ Συντάγματος δὲν ἀδικεῖ κανένα.
 Π. Ὅπως ὄρας θέλετε λαλήσατε καὶ πάλιν,
 ἐμεῖς θὰ σὰς ἀκούσωμεν μὲ δρεξιν μεγάλην.
 Φ. Μὰς ἤκουσε καὶ ὁμιλεῖ...
 Π. Τί λέγεις;
 Φ. Φοβερά!...
 χρεωκοποῦμεν, Περικλῆ...
 Π. Τί λές, βρε μασκαρά;
 Φ. Πῶ! πῶ! τὸ Ἰσοζύγιον ἀμέσως ξεφουσκώνει
 κι' ἀπὸ τὰ περισσεύματα δὲν μένει οὔτε σκόνη.
 Π. Καὶ σὺ πιστεύεις εἰς αὐτὰ, μωρὲ παληοχαλντοῦπι;
 Φ. Νομίζω κουργεφέλα τὰ λόγια τοῦ Τρικούπη
 καὶ εἶναι πρῶτος μασκαράς ἐκεῖνος ποῦ πιστεῖται...
 τὸ ἔλλειμμα, βρε Περικλῆ, 'στὰ ἑπτακόσ' ἀνέδη,
 ἀν θέλῃς δὲ νὰ φωτισθῆς κι' ἀπὸ τὸν Καραπάνο
 θὰ σοῦ εἰπῇ τὸ ἔλλειμμα πῶς εἶναι παραπάνω.
 Π. Ποῦ εἶναι τώρα;
 Φ. Προχωρεῖ ἀκόμη περαιτέρω
 καὶ λέγει ὅλα τὰ γνωστὰ ποῦ ξέρεις καὶ ποῦ ξέρω.
 Ἄλλ' ὅπερ σπουδαιότερον, ποῦ ἔχει καὶ σοφίαν,
 ζητεῖ ὁ θρόνος νὰ καλῇ τὴν μειονοψηφίαν,
 νᾶναι οἱ λίγοι δηλαδὴ στὸ σβέρκο τῶν πολλῶν,
 καὶ τοῦτο θεωρῶ κι' ἐγὼ τριμείριστον καλόν,
 διότι τότε ὁ καθεὶς γιὰ φίλους δὲν θὰ τρέχῃ,
 κι' ὀλιγωτέρους βουλευτάτα θὰ προσπαθῇ νὰ ἔχῃ,

και όταν είναι εικοσι του κόμματος οι φίλοι
θα είναι ολιγώτεροι και οι πεινώντες σκύλοι,
τούτέστι δεν θα δίδονται ρουσφέτια με το φτογάρι
και τότε δεν θα μάς πουλουν για πράσινο χαβιάρι.
Ἐνόησες, βρέ Περικλή, αὐτὴν τὴν θεωρίαν;
Π. Εἰς ταύτην βλέπω ἀσφαλῆ τοῦ ἔθνους σωτηρίαν.
Φ. Λοιπὸν τί στέκεισ ἄν χαλῶς και δὲν χειροκροτεῖς;
Π. Ζήτω λοιπὸν τῆς Γέρτυνος ἡ ἀναμορφωτῆς.

(Ἐνας φρουρὸς τῆς τάξεως ὀλίγον θυμωμένως
ἔσὸν Φασουλῆν και Περικλῆν πηγαίνει ἰσχυρομένως).

Φ. Γιατί χειροκροτεῖτε, βρέ;
Π. Διότι μάς ἀρέσει
και θέλομεν ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς νὰ πάσῃ.
Φ. Αὐτὸ τὸ ξεροκαύκαλο ἀμέσως σου τὸ σπᾶνω.
Π. Καὶ ὅταν δὲν χειροκροτῶ τὰ χέρια τί τὰ κάνω;
Φ. Ἐξω, γαιδοῦρια, εἰδεμὴ στῆ φυλακὴ σὰς στέλλω.
Φ. Εὐθὺς ἱκανοποιηθῆν θὰ τρέξω νὰ ζητήσω.
Π. Ὅριστε μάς!... νὰ μὴ μπορῶ και νὰ χειροκροτήσω.
Φ. Τὰ χέρια και τὰ πόδια μου δὲν τάχω γιὰ τὸν τύπο
και ὁ θεὸς μου τᾶδωσε γι' ἀντάρα και γιὰ κτύπο.
Φ. Μωρὲ γαιδοῦρι ξύστρωτο, χειροκροτεῖς ἀκόμη;
Φ. Μοῦ δίδουν τὸ δικαίωμα οἱ καθεστῶτες νόμοι.
Π. Τοῦ Θεοῦ μᾶς ἀρεστὴ ἡ νέα θεωρία.

(Ἡ φρουρὴ ἡ ἀριστερὴ σηκώνεται ἐξ ἀριᾶ,
ἀκούει δὲ ὁ ἄρτυκος φρουρὸς τὰ ἔξ ἀμέξης,
κι' εὐθὺς ἀποκαθίσταται εἰς τὴν Βουλὴν ἡ τάξις,
ὁ Φασουλὴς κι' ὁ Περικλῆς μὲ γλώσσης εὐστροφ' αὐ
ἐπιχριστῶν ἐκ μέσης τῶν τῶν μεινοφτηριαν).

Φ. Κατὰρᾶ εἰς τοὺς μιαιφῶδες και εἰς τοὺς ἀνιέρους.
Π. Ὁ Δεληγιάννης τὸστριμὲ μ' ὀλίγους ἡμετέρους.
Φ. Κρεμᾶλα εἰς τοὺς δεξιοὺς τοὺς παχυμουλαράτους.
Π. Σιώπα και ψηφίζονται τὰ ἔσοδα τοῦ κράτους
και ἀδικα ἐπήγανε οἱ τῶν ρητόρων λόγοι...
Φ. Γιὰ κῦττα τὸν Πρωθυπουργὸ γλυκύσματα ποῦ τρῶ-
Π. Ὁ κύριος Παπαλουκάς τοῦ φέρνει καταφῆρι. [Γει!
Φ. Δὲς τὸν τὸν ἀφιλότιμο τὰ χέρια του πῶς γλῆφει!
Π. Ποῦ πάει τώρα, Φασουλῆ;
Φ. Ποὺς ξέρει ποῦ πηγαίνει;
Π. Ἄ! νάτος! ἤλθε γρήγορος, μὲ πάλι ἔξω βγαίνει.
Φ. Θαρρῶ πῶς κάποια πλέκεται προδοτικὴ πλεκτάνη.
Π. Πηγαίνει τὴν ἀνάγκη του, βρέ μασκαρᾶ, νὰ κἀνη,
γιατ' εἶναι ἄνθρωπος κι' αὐτὸς καθὼς κι' ἐμεῖς οἱ ἄλλοι
κι' εὐκολιότης φαίνεται τὸν ἐπίσας μεγάλῃ.
Κι' ἐγὼ μαζὶ του, Φασουλῆ, ἐπιθῶμῶ νὰ τρέξω.
Φ. Ποῦ πᾶς, βρέ ἀφιλότιμς;
Π. Ὅλιγο παραῆσω.
Φ. Δὲν φαίνεσαι φιλοπάτρις...
Π. Γιὰ μιὰ στιγμή καρτέρις.
Φ. Ἐλα, μωρὲ, γιατί θαρρῶ πῶς θάχομε νυκτέρις.

Π. Βάστα καλά τῆ θέσι μου...
Φ. Ἄλλ' ὅμως μὴν ἀργήσεις...
πρέπει και σύ, βρέ Περικλή, νὰ κωλυσιεργήσης,
διότι βλέπω ἄνωθεν θολὰ και μαυρὰ νερῆ.

(Ὁ Περικλῆς ἀπέχεται και πάλιν ἐπιστρέφει).

Π. Τί γίνεται, βρέ Φασουλῆ;
Φ. Δὲν πρόσεξα καθόλου.
Π. Κάποιος νομίζω πῶς μιλεῖ περὶ τοῦ Σαριπόλου.
Φ. Νά! κι' ὁ Λεβίδης, Περικλῆ, ἀχρὸς ἐξ ἀστίας.
Π. Ἰδοῦ! προτίνει ἐνστάσι περὶ τῆς ἀπαρτίας.
Φ. Διαβάδων τὸν κατάλογον... ἡ ἀπαρτία πλήρης.
Π. Τί νύστα κι' ὁ Αὐγερινὸς τραβᾷ ὁ καχομοίρης.
Φ. Αλαθὸν περὶ μηχανικῶν... ὁ Ράλλης πέρνει φόρα...
Π. Δὲν λέγεις τίποτα και σὺ γιὰ νὰ περᾶς ἡ ὥρα;

(Ἐστὸ θεωρεῖται στέκεται ὀρθὸς ὁ Φασουλῆς
και πρὸς τὰς δύο πτέρυγας φωνάζει τῆς Βουλῆς).

Φ. Ὑπῆρξεν ἄλλοτε ποτὲ εἰς ταύτην τὴν ὑψηλίον
πρωτότυπον πραγματικῶς κι' ἱστορικὸν Βασιλεῖον
μεθρόνον, μὲ Διάδοχον, μὲ Σύναγμα, μὲ νόμους,
μὲ Ἰουρυσίαν, μὲ Βουλευτάς, και ἄλλους περιδρόμους.
Και συνεξήτουν ἑστὴν Βουλῆν τὸν Ἀπολογισμὸν
μὲ σχήματα ρητορικὰ και μὲ ψυχῆς βρασιμῶν,
κι' ὁ ἕνας τὸν ἐφοῦσκωνε καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν
κι' ὁ ἄλλος τὸν ἐφοῦσκωνε ὡς ποῦ νὰ πῆς ἀμῆν,
ὁ δὲ λαὸς ἀμέριμνος και τὸ ὑστέρημα τοῦ
ἐπλήρωνε τὸ φούσκωμα και τὸ ξεφούσκωμά του.
Κι' ἀποῦ μεγάλο ἔγινε εἰς τὴν Βουλῆν νυκτέρι
κι' ἐπήγαν εἰς τὰ σπήτια των ἑστὸ νάλα μεσημέρι,
τὸν πῆρε ὁ Πρωθυπουργὸς και τοῦπαν ἕως τοῦ χρόνου,
κι' εὐθὺς ἄρομαξος ἔσπευσε ἑστὸν Ἄνακτα τοῦ θρόνου
και τοῦπε ἐπρέπει, Βασιλεῦ, και σὺ νὰ μὲ συνδράμης
και μίαν νέαν Σύνοδον πρὸς χάριν μου νὰ κἀμης,
διότι ἐμπλεξα κακὰ μὲ τὸσους μασκαράδες
κι' οἱ φίλοι μου κι' οἱ φίλοι σου χρειάζονται παράδες.
Καθίσας δὲ ὁ Βασιλεῦς ἑστὸν θρόνον τοῦ ἀπάνω
τοῦ εἶπε ἐμὴ σκοτιζέσαι και ὅ,τι θέλεις κάνω,
κι' ὑπέγραψε Διάταγμα Ἐκτάκτου παρᾶρρημα
και τοῦτο τὸ ἀνέγνωσαν εἰς τῆς Βουλῆς τὸ βῆμα,
κι' οἱ μὲν κι' οἱ δὲ τὸ ἤκουσαν μὲ ανοικτὸν τὸ στόμα
και κατεχειροκρότησε τὸ χορτασμένον κόμμα.
Και συνετάραξε σφοδρὸς τὴν πολιτείαν σάλας,
ἡ δὲ Ἄντιπολιτευσίς ἐθῶμως μεγάλως,
κι' ἐνῶ ἀγρία κατ' ἀρχὰς τὰς χειρὰς τῆς ἐκίνει
κατόπιν συγκατένευσε νὰ πληρωθῆ κι' ἐκείνη,
και ὁ καθένας ἐσπευδε πρὸς πληρωμὴν δρομαῖος
ἐν' ἀγορᾷ δι' αὐτῆς ἀγρὸν τοῦ Κεραμῆος.
Ἄλλ' ἤτο κι' ἕνας Φασουλῆς εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν,
μακρόθεν τὰ γενόμενα κι' αὐτὸς παρατηρῶν,

κ' εδέετο του Σαββαῶθ εἰς τὸ πτωχόν του στράωμα
νὰ τοῦ δοθῆ γιὰ φτύσιμο καὶ ἄλλο ἓνα στόμα.

(Τοιαῦτα ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπιβῶν ὁ Φασουλῆς
ἀνευφημεῖται βροντοδῶς ἐφ' ὁμοῦ τῆς Βουλῆς).

Π. Ἐνύσταξα, βρὲ Φασουλῆ... δὲν εἰμπορῶ ν' ἀνθέξω...
Φ. Βρὲ κάτσε, ἀφιλότιμη...

Π. Θὰ πάω πάλι ἐξω.
Φ. Μὰς βλέπει ἐκ τῶν ἀνωθεν ἡ δύσμοιρος πατρίς.
Π. Βρὲ ἀντε ξεφορτώνου με κι ἡ ὥρα εἶναι τρεῖς.
Φ. Ἄν οἱ πατέρες μαρτυροῦν κι ἀδιάκοπα λιμάρουν
μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς γερὸ κωλόκουρο θὰ πάρουν,
ἀλλὰ ἐσύ, βρὲ Περικλῆ, πιστὸς εἰς τὸ καθήκον
κι εἰς τῆς πατρίδος τὴν φωνὴν ἀέπιστε ὑπέικων,
ὄφειλεις ἀφιλοκερδῶς νὰ ρέθης ἐδῶ πέρα
ὡς ποῦ ὁ γέρο διάβολος μὰς πάρη τὸν πατέρα.
Π. Θὰ κοιμηθῶ, βρὲ Φασουλῆ, σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος.
Φ. Κοιμήσου μὲ ἀνάπαυσιν καὶ σ' ἐξυπνῶ ἐγκαίρως.
Κοιμήσου, Περικλάχῃ μου, καὶ κάμς νάνι νάνι
καὶ πλέκεται πρὸς χάριν σου ἀμάραντον στεφάνι.

(Μὲ βῆμα ἕνας σαλεπτῆς εἰσέρχεται γοργὸν
κι εὐθὺς σαλέπι δίδεται εἰς τὸν Πρωθυπουργόν,
ἀλλὰ κι ὁ ἄλλοι οἰχνοῦνται σ'ὄν σαλεπτῆ μὲ φουφρία
καὶ ἀγορεύουν ὄλοι τῶν σαλέπι καὶ κουλούρια).

Φ. Ἄν ἀγρυπνῆτε, μάρτυρες, κι ἂν πίνετε σαλέπι,
ἀλλ' ἡ πατρίς ἀόρατος τὰ βάσανά σας βλέπει.
Ἐ! πατριώτῃ σαλεπτῆ, τί γίνεται ἡ χώρα;
δὲν λέγεις τίποτα καὶ σὺ γιὰ τὰ περὰ τῆς ὥρας;
Ἀλήθεια πῶς σοῦ φαίνεται ὁ Ἀπολογισμός;

(Μία φωνὴ ἀκούεται τοῦ Περικλῆ «Σκαμῶς»).

Φ. Ἡ ὥρα ἐπροχώρησε... τί θέαμα φρικτόν!
ὅσον ἀπεράντον ἐστὶ τὸ χρῆμα τῶν υκτών!
Οἱ πετεινοὶ ἐξύπνησαν παντοῦ τὸ Βασιλείου
κι ἀκόμη δὲν ἐπρόβαλε τὸ ἄρμα τοῦ Ἥλιου.

(Καὶ ἄλλος ἕνας σαλεπτῆς ἐμφύβειναι προπετῶς
ὄταν φωτίζῃ τὴν Βουλὴν χρυσοῦ ἀκτῆς φωτός.)

Φ. Ὡ σὺ Αὐγὴ χροκόπεπλε, ὦ ἄστρον τῆς ἡμέρας,
ποῦ κι ἄλλοτ' ἐχαιρέτησες ἀγρόπνους τοὺς πατέρας,
σὸ φῶτισ με τὰς χρυσοῦς ἀκτινάς σου καὶ πάλιν
αὐτὴν τὴν ἀτελείωτον τῶν Βουλευτῶν κρατιάλην.
Σῆχω ἀμέσως, Περικλῆ, κι ἡ ὥρα πάει ἐξῆ.
Π. Δόξα νὰ ἐχῇ ὁ Θεός... ἀμάν, Χριστέ, κι ἄς φέξῃ.
Φ. Γιὰ κῦττα μούτρα, Περικλῆ, σὸ ἓνα κι ἄλλο κόμμα.
Π. Παρόλ ντοννὲρ ὁ Δάσκαρος δὲν εἶχε τέτοιο χρώμα.
Φ. Δι' ἀπαρτίαν ἐνστασιν ὁ Νικολῆς προβάλλει.
Π. Νά! ἔρχεται καὶ ὁ Μπασιὰς κι ὁ Βαλασαμάκης κι
[ἄλλοι.

Φ. Θαρρεῖς πῶς πέφτουν ἴστῃ Βουλῆ ὡς εἶδος σιταρῆ-
[θραϊς.
Π. Νά! νά! κι ὁ Κατσικόπουλος, ποῦ κάνει μπουρ-
[μουλήθραϊς.

Φ. Πῶ! πῶ! κι ὁ Σωτηρόπουλος!...
Π. Καλὰ τῶν ξυπνητούρια.
Φ. Δῶσε εἰς ὄλους, σαλεπτῆ, ἐκ μέρους μὰς κουλούρια.
Π. Τῆς Ἀντιπολιτευτικῆς ἀνάσθου τὰ καντόλια.
Φ. Περίδρομος... ψιφίζονται τὰ ὑστερα καντόλια.
Π. Ὅποια νδὲ σημαντικῶν καὶ φοβερῶν συμβάντων!
Φ. Ἐσκάσε πιά ὁ διάβολος... τὸν πῆρε τέλος πάντων.
Π. Οὐρρά!... λοιπὸν ἀς φύγωμε κι ἡ ὥρα εἶναι δέκα.
Φ. Μὴν εἶσαι ἀφιλόπατρις, ἀκόμη ἄγιο στέκα,
καὶ θὰ ἰμλιήσῃ καὶ γιὰ μὰς ἡ νέα ἱστορία...
Π. Ζήτω ἡ πίστις, ἡ πατρίς, καὶ ἡ ἐλευθερία.

**Τῆς Πέμπτης ἡ μεγάλη Συνεδρία
κι οἱ βλάμηδες ἔψηλὰ στὰ θεωρεῖα.**

Φ. Τί φέστα!... τὰ στρατεύματα εἰς τὴν ἀράδα μῆτην.
Π. Πάλι καλὸς τοὺς βρήκαμε, πάλι καλὸς μὰς βρήκα.
Φ. Ἐταί τὸ θέλει, Περικλῆ, ὁ παντοκράτωρ θρόνος.
Π. Μιὰ μέρα μόνο ἔπασσε καὶ μοῦ ἐφάνῃ χρόνος.
Μὰ νά! ὁ κόσμος πλάκωσε ὁ τῶν διπλωματῶν.
Φ. Μοῦ ἔρχεται, βρὲ Περικλῆ, νὰ κάμω ἐμετόν.
Π. Τί ἐπάδει;

Φ. Αἰσθάνομαι εἰς τὴν κοιλιὰ λιγούριας...
νομίζω πῶς μ' ἐπείραζαν ἐκείναις ἡ κουλούριας.
Τὸν διάβολο μοῦ τράβηξα μ' ἐκείνο τὸ νυκτερί.
Π. Πᾶς πατριώτης εἰμαρταὶ πολλὰ νὰ ὑποφέρει.
Λησμονήσε τὸ παρελθόν, σαλέπια καὶ κουλούρια,
κι ἴσως νυκτερία, Φασουλῆ, νὰ ἔχωμε καινούρια.
Φ. Νά! ἐφθασε καὶ ἡ Ροζοῦ μὲ τὸ σγουρὸ μαλλί της.
Π. Νά! ἦλθε καὶ ἡ Σύνοδος καὶ ὁ Μητροπολίτης
καὶ ἀνιάζει τὴν Βουλὴν μὲ φακινὸν δέξω...
Φ. Ἄς ἱδωμεν τί γίνεται σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ.
Π. Ἄκου, μωρέ... ἡ Σύνοδος τοὺς Βουλευτὰς διαβάζει,
τὸ πνεῦμα δὲ τὸ ἅγιον ἐξ ὕψους κατεβάζει.
Φ. Νά! κατεβαίνει, Περικλῆ, ὡσεὶ περιστέρα
κι ἡ δεξιὸ φωτίζεται καὶ ἡ ἀριστερά.
Π. Ἀμὴν καὶ ἀλληλούια...

Φ. Σκαμῶς, μωρὲ κοπρίτη,
κι ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τὴν Ἐκτακτὸν κηρύττει.
Π. Εὐοὶ! εὐάν! ὁ Βασιλεὺς!...
Φ. Βρὲ σκάσε, ρεμπσεκέρη...
ἡ φέστα ἐτελείωσε καὶ φεύγει τὸ ἀσκέρι
κι οἱ διπλωμάται κι ἡ Ροζοῦ καὶ κάθῃ λιγερῇ
καὶ τρέχουν ὅλ' οἱ Βουλευταὶ εἰς τὸν Καλογερῆ.
Π. Ὅποση ἀφοσίωσις καὶ τι φιλοπατρία!
Φ. Ζήτω ἡ πίστις, ἡ πατρίς, καὶ ἡ ἐλευθερία.